

Голові спеціалізованої вченої
ради Д 26.891.02 в Інституті
підготовки кадрів державної
служби зайнятості України
д.н.держ.упр., професору
Р.В.Войтович

ВІДГУК

офіційного опонента кандидата наук з державного управління,
Паламарчук Тетяни Петрівни на дисертацію Лісничої Вікторії
Миколаївни на тему: «Механізми реалізації державно-приватного
партнерства в інноваційній сфері», подану до захисту у спеціалізовану
вчену раду Д 26.891.02 Інституту підготовки кадрів державної служби
зайнятості України на здобуття наукового ступеня кандидата наук з
державного управління за спеціальністю 25.00.02 – механізми державного
управління

Актуальність теми дисертації. Як показує світовий досвід, одним з
ефективних методів економічного стимулювання інноваційної діяльності є
державно-приватне партнерство (ДПП) в сфері науки та інноваційної
діяльності, що забезпечує взаємодію держави і приватного підприємництва по
всьому інноваційному циклу: від проведення наукових досліджень,
комерціалізації науково-технічних розробок і технологій до виробництва
наукомісткої високотехнологічної продукції.

Чинна система управління розвитком відносин бізнесу і держави, як
найважливіша складова сучасної економічної системи не забезпечує
ефективної реалізації інтересів населення. Функція держави, яка полягає у
сприянні становленню сфери бізнесу, виконується неефективно і не
забезпечує формування сприятливого організаційного та економічного

середовища, що визначає правила функціонування бізнесу. Держава досі не сформувала чітких орієнтирів, визнаних у суспільстві, якими повинен керуватися бізнес, здійснюючи свою діяльність і вступаючи в соціально-економічні відносини з народом і владою.

Характерною рисою сучасного світу стає зростаюча інтернаціоналізація виробництва товарів і послуг. Сучасні фірми і корпорації все більше набувають рис глобальних мережових організацій з яскраво вираженою корпоративною культурою і корпоративною соціальною відповідальністю. Без відповідного іміджу соціально відповідальної поведінки важко отримати взаємовигідні інвестиції і вибудувувати довгострокову політику співпраці, як на рівні галузі, так і в системі взаємодії «державна – бізнес – суспільство». Благополуччя всередині країни, конкурентоспроможність держави стали прямо залежати від масштабу корпоративної соціальної відповідальності, систему якої належить створити на базі взаємодії бізнесу і влади та апробувати на практиці.

Створюючи і заохочуючи відносини партнерства, держава поповнює арсенал ефективних методів господарювання, перекладаючи функції управління належить йому власністю на приватний сектор, який, в свою чергу, користуючись державними активами і гарантіями, привносить в виробництво організаційний досвід, знання, ноу-хау, здійснює інвестиції, мінімізує ризики підприємницької діяльності. Параметри партнерства являють собою механізм, що сприяє гармонійному розвитку економіки і гарантує захист інтересів різних верств суспільства. У разі, коли в форматі ДПП коректно врегулювати розбіжності, які проявляються між обслуговуванням громадських інтересів і забезпеченням прибутку, спостерігається динаміка розвитку, формується висока культура взаємодії влади і бізнесу, позитивно впливає на соціально-економічні відносини в країні, регіоні, місті. В даний час сфера партнерських відносин поширюється на вирішення завдань розвитку підприємництва, активізації інноваційної діяльності, організації кластерів товаровиробників..

Зв'язок дисертаційного дослідження з науковими програмами, планами, темами. Дисертаційне дослідження виконувалося згідно з комплексними науково-дослідними роботами Інституту підготовки кадрів державної служби зайнятості України («Модернізація та підвищення ефективності публічного управління у сфері зайнятості в контексті євроінтеграції» (державний реєстраційний номер ДЄ 0118V003561), «Управління інноваційно-інвестиційним розвитком регіону в умовах децентралізації та регіональної демократії» (державний реєстраційний номер 0113U005266), де дисертант виявив окремі напрями розроблення вітчизняної моделі реалізації державно-приватного партнерства в інноваційній сфері України, серед яких особлива увага приділялась обґрунтуванню принципів, критеріїв, засобів запровадження інституційно-оптимізаційних механізмів розвитку державно-приватного партнерства в інноваційній сфері України.

Ступінь обґрунтованості наукових положень, висновків і рекомендацій, сформульованих у дисертації. Структура дисертаційної роботи характеризується логічністю та послідовністю, обумовлена завданнями та підпорядкована меті дослідження. Мета дослідження, яку окреслив здобувач, логічно відображає суть роботи та полягає в науково-теоретичному обґрунтуванні механізмів формування та реалізації державно-приватного партнерства в інноваційній сфері та розроблення практичних рекомендацій щодо вдосконалення процедур і технологій його реалізації в сучасних умовах суспільного розвитку.

Перший розділ присвячено здійсненню теоретичної ідентифікації державно-приватного партнерства у контексті сучасних дослідницьких підходів, охарактеризовано сутність, основні концепції державно-приватного партнерства в інноваційній сфері, розкрито особливості його становлення в інноваційній сфері сучасної держави. Зокрема на підставі систематизації основних дослідницьких концепцій та підходів здійснено теоретичну ідентифікацію державно-приватного партнерства як юридично оформленої форма взаємовигідної співпраці органів державної влади та суб'єктів

підприємницької діяльності щодо об'єктів, які перебувають у сфері безпосереднього державного інтересу й контролю, а також послуг, що передбачає об'єднання ресурсів і розподіл ризиків між ними з метою ефективної реалізації проектів, які мають важливе державне та суспільне значення. Авотром з'ясовано, що державно-приватне партнерство у функціональному й технологічному відношенні, слугуючи вирішенню значного переліку завдань, які постають перед державою, створює альтернативні джерела для реалізації відповідних інфраструктурних об'єктів та ефективності управління ними, забезпечує поєднання інтересів бізнесу і влади у сфері надання громадських послуг, формування та розвитку організаційних структур, запровадження механізмів стимулювання участі приватного сектору в різних сферах суспільного життя (житлово-комунальний комплекс, енергетика, транспортна інфраструктура, бізнес-інфраструктура, інноваційна сфера, освіта, охорона здоров'я, соціально-благодійна (гуманітарна) сфера. Особливої артикуляції становлення і розвиток державно-приватного партнерства набуває в сучасних умовах глобалізації економіки (інтернаціоналізації виробництва), що передбачає залучення іноземного капіталу та запровадження новітніх технологій до розвитку пріоритетних сфер інноваційної економіки і є важливою умовою забезпечення конкурентоспроможності промислового сектору держави, де форма партнерства активізує ринок капіталів, товарів та послуг. Дисертантом здійснено аналіз сутності та основних концепцій державно-приватного партнерства в інноваційній сфері, під яким розуміється: одна із форм нормативно-договірних відносин між державою та бізнесом в інноваційній сфері, які забезпечують реалізацію соціальнозначущих для суспільства проектів; сукупність організаційно-правових відносин держави та бізнесу, які забезпечують регламентацію відповідної взаємодії між ними щодо реалізації певних інфраструктурних проектів; механізм стимулювання, посилення та реалізації інноваційно-модернізаційних проектів, які сприяють розвитку різних секторів економіки держави.

